

XENOPHONTIS EPHESII
EPHESIACORUM

1074. L. 12

LIBRI V.

3 Na

DE REBUS

ANTHIAE ET ABROCOMAE.

Interprete

ANTONIO COCCHIO FLORENTINO,

Cum Animadversionibus

FRID. LUDOV. ABRESCHII, GRATIANI DE
S. BAVONE, ET TIBERII HEMSTER-
HUSII.

Curante

E. P.

Qui et suas Notas et Emendationes adjecit,
IN USUM SERENISSIMI PRIN-
CIPIS, &c. &c.

L O N D I N I :

Apud THOMAM FIELD.

Ex Typographia Joannis Haberkorn.

ΚΟΤΙΛΦΟΝΕΧ

ΕΤΑΛ ΚΟΤ

XENOPHONTIS EPHESII

ΕΠΙΟΡΟΤΑ ΙΑΧΙΑΙΟΝΑ

EPHESIIACORUM

LIBRI V.

ΚΟΤΟΛ

DE REBUS

ANTHIAE ET ABROCOMAE.

Η

Α

Α

Α

Α

Α

Α

Α

Α

Α

A2

ΧΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΛΗΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΣ Α.

ΗΝ ἐν Ἐφέσῳ ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ
δυναμένων Λυκομήδης ὄνομα. Τέτῳ τῷ
Λυκομήδει ὁκ γυναικὸς ἐπιχωρίας Θεμιστῆς γίνεσθαι
παῖς Ἀβροκόμας, μέγα δὴ τι χρῆμα ὠραιότητι
σώματ^{ος} ὑπερβαλλέσθῃ, κάλλος τοῖσιν ἐν Ἰωνίᾳ
ἔτε ἐν ἄλλῃ μὴ πρότερον γενομένῃ. Οὗτ^{ος} ὁ
Ἀβροκόμας αἰεὶ τε καὶ καθ' ἡμέραν εἰς κάλλ^{ος} ἤν-
ξετο. Συνήνθει δὲ αὐτῷ τοῖς τῷ σώματι^{ος} καλοῖς
καὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθὰ, παιδεύαντε γὰρ πα-
σάν ἐμελέτα, καὶ μουσικὴν ποικίλην ἥσκει. κισθάρα

DE AMORIBUS

LIBER L

ERAT Ephesi vir inter potentiores, cui
Lycomedi nomen. Ei filius e The-
misto uxore indigena nascitur Abroco-
mas, eximia pulchritudine, qualis neque in
Ionia, nec alibi usquam antea fuit. Abroco-
mæ forma in dies augebatur, florebantque in
eo simul corporis venustas animique virtutes;
omne quippe eruditionis genus, et variam
musicam excolebat. Consuetæ illi exercita-
tiones

6 ΧΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΛΟΓΟΣ Α.

δὲ αὐτῶ, καὶ ἵππασία, καὶ ὀπλομαχία, συνήθη γυμ-
νάσματα. Ἦν δὲ περισπένδας ἀπασιν Ἐφε-
σίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς τὴν ἄλλην Ἀσίαν οἰκῶσι, καὶ
μεγάλας εἶχον ἐπ' αὐτῶ τὰς ἐλπίδας, ὅτι πολί-
της ἔσοιτο διαφέρων. Προσεῖχον δὲ ὡς θεῶ τῶ
μειρακίῳ, καὶ ἦσαν ἤδη τινες, οἱ καὶ προσεκύνησαν
εἰδόντες, καὶ προσηύξαντο.

XENOPHONTIS LIBER I. 7

tiones cithara, equitatio, armorum tractatio. Epheſiis omnibus, cæteriſque Aſianis percharus, miram ſpem præbebat præcellentiffimi civis, colebantque illum obſequio ut Deum: nec deſuere, qui videntes ipſum, adorantes ſupplicarent.

LIBER I.

TON KATA ANOIAN KAI ANOIKHONTES [XENOPHONTIS] LIBER I.
[The first book of Xenophon's Anabasis, which describes the expedition of Cyrus the Younger against his father, King Darius II. The book is divided into two parts: the first part describes the march of the army from Sardis to the Taurus mountains, and the second part describes the battle of Cunaxa.]

ANABASIS [XENOPHONTIS] LIBER I.
[The first book of Xenophon's Anabasis, which describes the expedition of Cyrus the Younger against his father, King Darius II. The book is divided into two parts: the first part describes the march of the army from Sardis to the Taurus mountains, and the second part describes the battle of Cunaxa.]

NOTA
[The notes on the first book of Xenophon's Anabasis, which describe the expedition of Cyrus the Younger against his father, King Darius II. The notes are written in Latin and are arranged in two columns.]

XENOPHONTEM EPHESIUM.

LIBER I.

TON KATA ΛΗΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ] Nimis con-
 stricta hic est Cl. Interpretis versio, quæ dat, *De Amori-*
bus Anthia et Abrocoma. Formula hæc amplius quid indicat,
 scilicet, *Conditionem, Sortem, Rerum statum, et varios casus,*
quibus Anthia et Abrocomes expositi fuerunt. Id patet ex
 nostro Auctore l. v. c. i. 'Ο μὲν Ἀβροκόμης αὐτῷ διηγήσατο τὰ
 κατ' αὐτὸν. Adde *Joseph. Antiq. l. ii. p. 45.* Γινῶναι τὰ κατὰ
 τὸν πατέρα. *Dion Cassius l. xlvii. p. 344.* Μαθόντες τὰ κατὰ τὸν
 Κάσσιον. *Demosthen. epist. 3.* qui his verbis eam incipit: Περὶ
 μὲς τῶν κατ' ἑμαυτὸν. EDITOR.

ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ] Nisi nomen ipsum Persicum usurparit
Xenophon, ratio minus apparet, cur non ubique spiritus asper
 sit appositus: Ἀβροκόμης enim, ut Ἀβροχαιίτης, epitheton
Apollinis et *Bacchi*, aptissime conveniret Adolescenti formo-
 sissimo, cujus Pulchritudo cum *Apolline* comparatur. HEM-
 STER.

Occurrit quoque vox Ἀβροκόμης, ut epitheton *Cupidinis*, in
 inedito *Arsemonis* epigrammate:

Καιροπίαν δ' [ἔσχεν] Ἐχίδνημος, ὃ δεύτερον Ἀτλίδι Φοῖβον,
 ὡς καλὸν Ἀβροκόμης ἄνθρωπον ἔλαμψεν ἔργως.

Item

Item et *Bacchi*. Incertus Auctor in *Antibolog. Gr.* l. i. c. 38. epigr. 11.

Μέλπωμεν βασιλῆα φιλεύιον, εἰραφιώτην,

Ἀβροκόμην, ἀγροῖκον, αἰοίδιμον, ἀγλαόμορφον. EDITOR.

Pag. 2. l. 1. Ἐφείσω] Egregie hujus urbis laudes effundit Apollonius Tyanensis apud *Philostroph.* in ejus vita l. viii. p. 339. ubi eam vocat, Βεβλημένην μὲν τὰς ἀρχὰς τῷ γένει ἐν τῇ καθαρῳτάτῃ Ἀτλίδου — μετὴν δὲ φροντισμάτων ἔσαν, φιλοσόφων τε καὶ ῥητορικῶν, ἐφ' ᾧ ἡ πόλις ἐχ' ἵκπῳ, μυριάσι δὲ ἀνθρώπων ἰσχύει, σοφίαν ἱπαινέσα: ubi forte pro σοφίαν ἱπαινέσα, legendum σοφία ἱπαινέσα. IDEM.

Ibid. Τῶν τὰ πρῶτα ἐκὶ δυναμείων] Τὰ πρῶτα δυνάμει occursit pro *Homine potentiore*, quique est inter *Magnates*. Phrasis Auctori nostro propria. Confer l. ii. c. 14. l. iii. c. 2. & 13. l. v. c. 2. GRATIAN.

Notandum primo, Τῶν τὰ πρῶτα δυναμείων elliptice poni pro, Εἰς τῶν τὰ πρῶτα δυναμείων. Simile quid apud alios obtinet. *Ioseph.* contra Apion. l. i. p. 1039 Οἱ δοκῶντες ἀκριβέστατοι συγγραφεῖς, ὧν (pro ὧν εἰς) εἰς Ἐφορῶν. *Lucian.* in *Scytha* p. 594. Εἰμὶ — Τόξαρις τένομα, ἐ τῶν ἐπιφανῶν. scil. εἰς. *Thucyd.* l. v. p. 345. Ὡν καὶ ἔτ' ἦν: ubi *Schol.* Ὡν] εἰς δηλονότι. Plenius *Philippides* apud *Stobæum* Serm. cvi. p. 568. Εἶναι δ' ἐπὶ πλάτῃ καὶ σὶ πολλῶν Ἐνα. Id imitantur Latini. *Plaut.* *Mil. Glor.* iv. 2, 25. Cedo signum, si harum *Baccharum* es: scil. una. Nec non *Quintilian.* 9. 1. Nec desunt qui tropis figura nomen imponant, quorum est (scil. unus) *Cajus Artorius Proculus*. Deinde Formula Δύνασθαι τὰ πρῶτα elliptica quoque est, pro Δύνασθαι φέρεσθαι τὰ πρῶτα, ubi tum Δύνασθαι redundat, pro simplici phrasi φέρεσθαι τὰ πρῶτα, quæ apud varios occurrit. *Chariton* l. i. p. 8. Πατὴρ Ἀριστῶν — τὰ πρῶτα ἐν Συρρακίαις φερόμενα. *Callimach.* Hymn. in *Del.* vi. 4. Ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι. *Xiphilinus* p. 796. ubi dicitur *Cornelius Fronto*, ὁ τὰ πρῶτα τῶν τότε Ῥωμαίων ἐν δίκαις φερόμενος. Aliquando deficit verbum φέρεσθαι. *Lucian.* t. i. p. 147. ubi *Mercurius* ait *Timon*: Λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλέττει πᾶν, καὶ ἴσθι Ἀ-

Θαμείων τὰ πρῶτα. scil. φερόμεν. Euripid. Orest. vf. 1251.
 Μυκηνίδες δ' φίλοι, τὰ πρῶτα κατὰ Πηλεσγόνην ἰδ. Ἀργείων: ubi
 Schol. τῆστιν, Αἱ τὰ πρῶτα φέρισθαι. Denique, Τὰ πρῶτα ἀνα-
 σθαι, pro Τὰ πρῶτα μέρη, ut monuit cl. Bos in de Ellipsis. libel-
 lo sub voce Μίρ. Sic apud Latinos *Primas ferre*, pro *Pri-
 mas partes*. Confer Ciceron. de cl. Orat. c. 113. Tacit. An-
 nal. xiv. 21. 8. EDITOR.

Pag. 2. l. 2. Τέτῳ τῷ Λυκομήδῃ] Poterat illud nomen pri-
 orum τῷ Λυκομήδῃ abesse. Solet vero, quamvis præcedat, cum
 voce Οὗτ. repeti. Ita Noster l. ii. c. 14. Ἦν δὲ—Πηρία. τῷ
 ῥομα—Οὗτ. ἐπέση τοῖς ληταῖς ὁ Πηρία. Idem l. iii. c. 6. Εὐ-
 δοξ. τῷ ῥομα—Οὗτ. ὁ Εὐδοξ. περιήει μὲν. Item c. 16. Ἐρχεται δὲ
 ἄν. Ὑάμμης τὸ ὄνομα. Οὗτ. ὁ Ὑάμμης ἐρῶν τὴν Ἀθίαν. Ut et c. 17.
 Ἦν δὲ πεπαιυμένη. Ἀραξ. τῷ ῥομα. Οὗτ. ὁ Ἀραξ. εἶχε γυναῖκα.
 l. iv. c. 6. Ἀγχίαλ. τῷ ῥομα. Οὗτ. ὁ Ἀγχίαλος ἦν—Λαοδικίδης
 τὸ γέν. Item c. 7. Κατίσῃσαν φερρὸν ἵνα τῶν λητῶν Ἀμφινόμον.
 Οὗτ. ὁ Ἀμφινόμ.—ιαλῶκει τῆς Ἀθίας. Similiter Herodot. l. i.
 c. 96. p. 41. Ἀπὸ ἐν τοῖσι Μηδοῖσι ἐγένετο σοφὸς, τῷ ὀνόματι ἦν Δηϊό-
 κης—ἱποῖσι ἔτ. ὁ Δηϊόκῃς τοιάδε. IDEM.

Ibid. l. 3. Ἐκ γυναικὸς—γίνεται παῖς] Simonides inter Poet. Gr.
 Ver. t. ii. p. 122. Θειῶν δ' ἐξ ἀθανάτων ἔχοντο υἱες. Lucian. t. i.
 p. 276. Ἐκ γυναικῶν θυσήνων γενόμενοι. Aliquando supplenda ve-
 nit præpositio Ἐκ. Lucian. t. iii. p. 25. Ὅς πατὴρ (pro ἐκ πα-
 τρός) μὲν ἀφανὲς—ἐγενόμην. Heliodor. l. iv. p. 184. Τίνων μὲν (pro
 Ἐκ τίνων) γενομένη. IDEM.

Ibid. l. 4. Μίγα δὲ τι χρῆμα ὠραιότητι σώματι ὑπερβαλλέσθ.]
 Lucian. adv. Ind. p. 544. Ὑπερφύεις τι χρῆμα εἰς κάλλ. Polyen.
 l. viii. c. 16. §. 6. Παρθέν. κάλλος ὑπερφύως ἔχουσα. ABRESCH.

Deleta distinctione jungit et lege: Μίγα δὲ τι χρῆμα κάλλος.
 Achill. Tatius l. vi. p. 365. Κόρην ἰωνοσάμην, ἧ δέσποτα, καλὴν,
 ἀλλὰ χρῆμά τι κάλλος ἄπιστον. Luciani Πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένης.
 Tan. Faber admiratur ad Phædr. l. iv. fab. 7. Idem est in

Euparh

Euapii Prov. p. 158. qui genus illud loquendi, de quo multa collegit *Rittershus.* ad *Oppian* Halieut. l. i. v. 105. studiose solet confectari, uti p. 37. Μέγα τι χρέμα τῆς Ἰαμβλικῆς φιλοσοφίας. Vide p. 18. 153. 170. 205. Porro Ὁραιότητα σώματ^{ος} ὑπερβαλλέσῃ interponitur ad augendam inusitatæ pulchritudinis admirationem. HEMSTER.

Simili modo dicitur *Callirrhœ* apud *Chariton*. l. i. p. 1: Θαυμαστόν τι χρέμα παρθένης, καὶ ἄγαλμα τῆς ὅλης Σικελίας. Idem l. v. p. 82. Τυνὴ δὲ Μεγαβύξου, μέγα τι χρέμα καὶ περιβόητον. Solet quandoque vox Χρέμα reticere in formula Τί μέγα. *Aristippus* in *Epistol. Socratic.* p. 47. de *Socrate* ait: Μέγα τί ἡμῖν ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος. Quin imo Μέγα χρέμα supplendum venit in Τί, quando excellentiori sensu usurpatur. *Philostratus* in *vita Apollonii Tyanens.* l. i. p. 6. narrans ipsius Matri, uterum ferenti, apparuisse spectrum Dei *Ægyptii* Protei, addit: Ἡ δὲ ἐδὶν δίσασα ἤρειτο αὐτόν, τί (scil. μέγα χρέμα) ἀποκνήσκει; ὁ δὲ, ἐμὲ, εἶπε. Hinc emendandus mihi videtur locus apud *Chariton*. l. viii. p. 140. Ἐδοξε δὲ Τί καὶ αὐταῖς (γυναιξίν) Καλλιρρόην γιγνόναι, ὥςτε ἀληθῶς εἶπες ἂν αὐτὴν ὁρᾶν τὴν Ἀφροδίτην ἀναδυομένην ἐκ τῆς θαλάσσης: pro Μέγα τι χρέμα γιγνόναι: ubi prave pro Τί editum fuit Ἐτί. EDITOR.

P. 2. 15. Ὑπερβαλλέσῃ] *Herodian.* l. ii. p. 262. Τῆς ἀκορίστου καὶ Ὑπερβαλλέσης τρέφης. *Isocrat.* ad *Demonic.* p. 54. Τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν Ὑπερβάλλουσα λίησις. *Archytas* inter *Opusc. Mytholog.* p. 678. Οὐκ ἔστιν Ὑπερβάλλουσα τις ἀρετή. IDEM.

Ibid. Κάλλως ἔτι ἐν Ἰωνίᾳ ἔτι ἐν ἄλλῃ γῇ πρῶτον γινόμενα] Non opus erit ex mente *Cl. Hemsterbushi* tollere distinctionem, et connectere Κάλλως cum Μέγα δὴ τι χρέμα, si levi emendatione, quæ adeo simplex, et eo ple certa adeo est, ut eam in textum recipere non dubitaverim, legamus: Κάλλως τοῖαυτα ἐν Ἰωνίᾳ, ἔτι ἐν ἄλλῃ μὴ πρῶτον γινόμενα. h. e. Si quidem talis pulchritudo in Ionia, neque in alia (sc. regione) prius non extiterit. Formula Κάλλως τοῖαυτοι frequentissima est. *Dionysius* quidam de *Callirrhœ*, quæ vendita fuerat, loquens, ait apud *Chariton*.

l. ii. p. 28. Ἐχων δὲ τις τοῖτον κάλλος ἐν ἱερμίᾳ πιπράσκει. Incertus Auctor inter Poët. Gr. Vet. t. ii. p. 666.

Οὐποτε γὰρ τοῖτον ἐπὶ χθονὸς ἔδρακε κάλλος.

Trachinus verba ferens de Chariclea, ait apud Heliodor. l. v. p. 243. se e vestigio ejus amore captum fuisse, Προτυχὼν τοῖτου κάλλει. Persina quoque de Eadem dicit apud Eund. l. x. p. 477. Οὐκ οἶδα ἰδεῖσα τοῖτον κάλλος. Insuper observandum, verba τοῖτε κάλλος ἐν Ἰωνίᾳ, ἔτε ἐν ἄλλῃ, poni elliptice, pro τοῖτε κάλλος ἔτε ἐν Ἰωνίᾳ, ἔτε ἐν ἄλλῃ. Apud alios quoque solet οὔτε ἀντὶ οὔτε deficere. Pindar. Pyth. od. III. vf. 53.

—Κλέπει τέ μιν

—Ἔργοις, οὔτε βέλαις :

pro οὔτε ἔργοις, ἔτε βέλαις. Maximus Margunius inter Poët. Gr. Vet. t. ii. p. 204. Deo ait :

Σὺ γὰρ δίχα, Κραταῖ,

Νόημα, οὔτε ἔρευμα :

pro οὔτε νόημα, ἔτε ἔρευμα. Tertio, οὔτε ἐν ἄλλῃ elliptice quoque est, pro οὔτε ἐν ἄλλῃ χώρα. Lucian. t. iii. p. 33. Ἐπλανήτο Ἄλλην (sc. χώραν) αἰμείβων. Incertus Auctor in Antholog. Gr. l. iii. cap. 12. epigr. 50.

—Χάλκειον ἐπεὶ τύπον ἔφρασατ' Ἄλλη

Κείμενον ἀκλείως, τῷδ' ἐπέθηκε κύκλῳ.

Adde Fragment. apud Suid. t. i. p. 606. Αἱ μὲν γὰρ εἰς Ἰώνιον κύλπον ἐξέπλευσαν, αἱ δὲ Ἄλλη : Plenius habet Herodot. l. i. p. 1. Τῇτε Ἄλλη χώρα ἰσαπικνέσθαι. Denique formulam Μὴ πρότερον, pro οὐ πρότερον, apud veteres reperire est. Heliodor. l. iii. p. 161. Μὴ πρότερον, ἀλλὰ νῦν ἱππευῶν. Plutarch. in Fab. Max. t. i. p. 179. Ε. Πρᾶγμα μὴ πρότερον ἐν Ρώμῃ γεγενός. EDITOR.

Pag. 2. l. 7. Ἀεὶ μὲν καὶ καθ' ἡμέραν.] Ut καὶ facile tolero, sic, si abfit, non desiderem : videtur ortum ex sequente καθ'.

HEMST.

Ἀεὶ καθ' ἡμέραν, emendante Viro Cl. sic Aristid. t. ii. p. 370. Ἀεὶ κατὰ μικρὸν, Herodot. l. ix. c. 38. Ἀεὶ ἀνὰ πῶσαν ἡμέραν. ABRESCH.

Potest

Potest vocula Καί stare, si levi mutatione legamus: 'Αἶσα καὶ καθ' ἡμέραν. Occurrit hæc formula in *Fragm.* apud *Suid.* t. iii. p. 34. Οἱ δὲ σοφίσμασι καὶ παραγωγαῖς ἐκτρέποντες ἡμᾶς 'Αἶσα καὶ καθ' ἡμέραν, κύριοι τῶν ἡμετέρων ἐν τῇ παραλόγῳ γεγίνηται. Porro in καθ' ἡμέραν supple ἐκάσην. Similiter apud *Ælian.* var. *Hist.* l. ix. c. 13. p. 595. 'Εκ τῆς Καθ' ἡμέραν ἀδδὲ φαργίας. Addit *Philo* in *Flacc.* p. 990. Καθ' ἑκάσην ἡμέραν—προαποθήσκω. Idem apud Latinos obtinet. *Lucret.* l. iv. v. 1063. *Inque dies* (sc. *singulos*) *glistcit furor.* Addit *Cicero Catil.* i. 5. 2. *Crescit in dies singulos hostium numerus.* EDITOR.

Pag. 2. l. 8. Αὐτῷ τοῖς τῷ σώματι καλοῖς] Vitium procul dubio Descriptor commisit. Neutiquam hic duo Dativi casus stare possunt. Prior dativus αὐτῷ ferri posset, si scripsisset Noster Συνήθει δὲ αὐτῷ καλῶ τὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθὰ. Legendum igitur: Αὐτῷ τοῖς τῷ σώματι καλοῖς. IDEM.

Ibid. l. 9. Τὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθὰ] Commodissime in ἀγαθὰ, quod per se adjectivum est, suppleveris κοσμήματα, ornamenta. Sic *Theages* apud *Stobæum* *Serm.* i. p. 9. Πάντα γὰρ ἐν ταύτῃ (αἰρετῇ) τὰ δ' ἄλλα Ἀγαθὰ τὰς ψυχᾶς, ἐκ ἄτερτε ταύτας. *Archytas* apud *Eund.* *ibid.* p. 14. Φανερόν ὅτι καὶ τὰ τὰς ψυχᾶς ἀγαθὰ αὐτὰ διαταυτὰ ἀγαπείμεις. Plenius loquitur *Lucian.* t. i. p. 14. Τῇ ψυχῇ—κατακοσμήσω—ἀγαθοῖς κοσμήμασι. IDEM.

Pag. 4. l. 2. Ἦν δὲ περισπένδας ἅπασιν ἐφεσίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς τὴν ἄλλην Ἀσίαν οἰκῶσι] Eadem ellipsis est apud *Joseph.* *Antiq.* l. viii. c. 14. §. 2. Πλεῖστον δ' ἦν ἐκ ὀλίγων, ἀλλὰ καὶ χρυσὴ πλῆθος. Et *Conon* *Narrat.* c. 29. Ὁ πατὴρ ἀκρίτως λάρνακι Τέννην κατακλείει, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἡμιθέαν. ABRESCH.

—Major datur in hoc loco ellipsis, scilicet Οὐ μόνον, *Non solum.* Supple ita: Ἦν δὲ περισπένδας ἑ μόνον τοῖς Ἐφεσίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς &c. hoc est, *Non solum Ephesiis, sed et iis, qui, &c.* Similiter apud alios. *Maximus Tyrius* *Dissert.* x. p. 113. Πῶς—παρ' Ὁμήρῳ ὁ Ζεὺς, ἀλλὰ καὶ δημηγορεῖ καὶ βαλεύεται: pro Οὐ μόνον σῶζει, ἀλλὰ καὶ. *Achilles Tatius* l. vi. p. 365. Κόρην ἰωνησάμην—καλῶν, ἀλλὰ

ἀλλὰ χρῆμα τι κάλλες ἄπιστοι : pro ὃ μόνον καλόν, ἀλλὰ. *Integrum*
 Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ existat apud *Cbariton*. l. i. p. 1. Μνηστῆρες κατὰ-
 ἑρῆιον — Οὐκ ἐκ Σικελίας Μόνον, Ἀλλὰ καὶ ἐξ Ἰταλίας. *Arctius* in
Antholog. Gr. l. i. c. 33. epigr. 6.

Οὐ Μόνον εὐάρεστον βόας οἶδαμεν αὐλακα τέμνειν,
 Ἀλλ', ἴδε, Κρέν πόντον νῆας ἀφελκόμεθα.

Eadem ellipsis obtinet apud Latinos. *Valer. Maxim.* l. vi. c.
 6. p. 689. *Itaque Annibali non (sc. solum) Petelliam, sed Fidei*
Petellinæ sepulcrum capere contigit. Ceterum, Phrasin Περισπέν-
 δασον εἶναι usurparunt et alii. *Pisides* de Vanitate vitæ : "Αλ-
 λους περισπένδασον ἢ προεδρία. *Lucian.* t. iii. p. 359. Οἷς μὴ καὶ τῷ-
 το περισπένδασον ἦν. EDITOR.

Pag. 4. l. 4. Μεγάλας εἶχον ἐν αὐτῷ τὰς ἐλπίδας] Præstat ἐπ' αὐ-
 τῷ, ut in *Luciano* Ἑνωπ. Χρησὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὥς ἐν
 βράχει μαθήσομαι τὴν τέχνην. *Damascius* apud *Suid.* in Ἠγίας :
 "Ἐτι μὴν μεράκιον γιγνῶνς ἐλπίδας ἔσχει ἐφ' ἑαυτῷ, καὶ πᾶσι παρέσχει,
 ὅς ἐ ποτὶ τι ἀπολειπόμενος, &c. Ἐλπίδας ἔχει ἐν τινι, est, *Spes*
habere in aliquo repositas ; quæ potestas itidem residet in ἐπὶ.
Dionys. Halicarn. l. v. p. 289. Μειζόνων ἐκπεσόντες ἐλπίδων, ἃς εἶ-
 χον ἐπὶ τῷ βασιλεῖ. *Ibid.* p. 642. Πολλὰς ἐλπίδας εἶχον ἐπὶ τῇ
 βουλῇ. HEMST.

Ibid. l. 5. Διαφίρων] Absolute quoque participium hocce
 habet *Plutarch.* in Marc. Coriol. t. i. p. 24. Α. Γενίσθαι σπυ-
 δαῖον ἄνδρα καὶ Διαφίροντα. EDITOR.

Ibid. l. 6. Εἰσιν ἤδη τινὲς] Lege: ἦσαν ἤδη τινὲς. HEMSTER.

